

האמן אורי ליפשיץ הלך לעולמו

בגיל 75

יום שבת 28 במאי 2011 18:07 מאת: עכבר העיר אונליין

ליפשיץ, מהאמנים הבולטים בישראל בשנות ה-60 וה-70, נפטר ממחלת הסרטן. בשנים האחרונות מיעט להציג במוסדות האמנות הממסדיים. הלווייתו תתקיים מחר בקיבוץ גבעת השלושה

האמן המוערך אורי ליפשיץ הלך לעולמו היום בגיל 75 ממחלת הסרטן. ליפשיץ, שעיקר פעולתו התרכזה בין שנות ה-60 ל-70 ניסה לייבא לאמנות הישראלית את מסורת הפופארט מחד ומסורת של ציור היסטורי מאידך, אך התפרסם דווקא בזכות הציורים הפרובוקטיביים והאקטואליים שלו - ביניהם סדרה שהציגה את מרגלית הר-שפי וכן סדרת "נואמים", בה כלל בין היתר את מאיר כהנא, אותם החל לצייר בסוף שנות ה-90. בתקופה זו מכירותיו ירדו ובשנים האחרונות הוא לא הציג כלל במוסדות האמנות הממסדיים. עם זאת, מכריו התקשו להגדיר את עמדותיו הפוליטיות על ספקטרום הימין והשמאל, ובמקום זאת ציינו כי ליפשיץ אהב פרובוקציות והשתמש בציור שלו ככלי פרשני להבנת המציאות החדשותית.

אחותו, יעל שוהם, סיפרה לעכבר העיר אונליין: "אורי היה איש מאוד מיוחד. הוא צייר מגיל שמונה, וכל חייו היו ציור, למרות שהוא גם פיסל וכתב שירים. בגיל 18 הוא הלך ללמוד אמנות בסמינר הקיבוצים, אבל המורים שלו אמרו לו שאין לו מה ללמוד רישום, כבר יש לו יד לזה.

את האמנות שלו הוא תיאר כאינדקס חדשותי. בגלל זה הוא צייר פלסטינים, מתנחלים ופוליטיקאים. אי אפשר להגדיר את העמדות הפוליטיות שלו וזה גם בלבד אנשים רבים, שרגילים לשים הכל בקופסאות. הוא לא נקט בעמדה, הוא עסק בדיווח. הייתה לו רוח אנטי-ממסדית, הוא הציג בכל מקום אפשרי - מתנ"סים, הוא היה מוכן לתלות בציור בכל מקום שבו אנשים יראו אותו".

ליפשיץ נולד בקיבוץ גבעת השלושה ב-1936 והחל לעסוק באמנות בשנות ה-60, למרות שלא היה בעל השכלה פורמלית. הרבה לעבוד עם גלריה גורדון וכן היה בוהמיין והשתייך לחבורתו של עמוס קינן. הדבר לא הפריע לו לסלול את דרכו להצלחה משמעותית בישראל ובחו"ל ולזכות בפרסים רבים, ביניהם פרס דיזנגוף, בו זכה ב-1982. הוא היה אב לשישה, ביניהם האמן גיורא ליפשיץ, והתגורר בתל אביב. הלווייתו תתקיים מחר בשעה ארבע, בבית הקברות בגבעת השלושה.

[אורי ליפשיץ בויקיפדיה](#)

האמן אורי ליפשיץ הלך לעולמו

ynet

ליפשיץ, צייר ואמן הדפסים בולט בנוף האמנות המקומי, נפטר ממחלת הסרטן כשהוא בן 75. הוא יובא למנוחות בקיבוץ גבעת השלושה שבו נולד וגדל.

האמן אורי ליפשיץ הלך לעולמו היום (שבת) בגיל 75. ליפשיץ, צייר ואמן הדפסים שזכה במספר פרסים יוקרתיים, סבל ממחלת הסרטן ומת לאחר שמצבו הבריאותי הידרדר במהירות בתקופה האחרונה. הוא הותיר אחריו שבעה ילדים משלוש נשים.

במשך כל שנות יצירתו הציג ליפשיץ תערוכות רבות בארץ ובעולם ועבודותיו נמצאות באוספים הגדולים בישראל. במהלך הקריירה זכה גם בפרסים רבים, ביניהם פרס קולב מטעם מוזיאון תל אביב (1965), פרס קרן ארסמוס (1966) ופרס דיזנגוף (1985).

עבודה של ליפשיץ שהוצגה בתערוכה לפני כשנתיים (צילום: רן ארדה)

ליפשיץ נולד בקיבוץ גבעת השלושה ב-1936, והוריו היו ממייסדי הקיבוץ. בתקופת הצבא שירת בצנחנים ביחידת 101 יחד עם אריאל שרון ומאיר הר ציון. ב-1967, לאחר גירושיו הראשונים, עזב את הקיבוץ ועבר להתגורר בתל אביב, שם הצטרף לחבורת "כסית" עליה נמנו עמוס קינן, דן בן אמוץ, שמוליק קראוס ואחרים.

בראשית דרכו האמנותית יצר בסגנון "המופשט הלירי" של קבוצת "אופקים חדשים", אולם באמצע שנות ה-60 שינה כיוון והפך לאמן פיגורטיבי. השכלה פורמלית באמנות לא רכש מעולם, למעט תקופה קצרה בקיבוץ נען, שם למד ציור אצל האמן חיים קווה. בתקופה מסוימת חבר ליגאל תומרקין ולקבוצת אמנים שנקראה "עשר פלוס", אולם במשך הזמן התנתק ממעגלים חברתיים אלו ומאורח החיים הבהמייני שנלווה אליהם.

ליפשיץ יובא למנוחות מחר ב-16:00, בבית העלמין בקיבוץ גבעת השלושה.

עתיד בשחור לבן

התערוכה "בחזרה לעתיד" של אורי ליפשיץ חושפת את עולמו המרתק של אמן ששונא גוונים, מאביס בברונזה, מתעקש להיות א-פוליטי, וממשיך לטעון כי יש מלחמה בין ידע לחשיבה

דניאל עוז

"יש מלחמת עולם בין מחשבה לבין ידע", קובע אורי ליפשיץ בארשת סמכותית. מעברו השני של השולחן המשרדי יושב קצת מהוסס יוסי זיסמן, הבעלים של גלריה זיסמן. ליפשיץ בחולצה שחורה, תווי פניו גסים בראשו החלק משיער, עיניו חודרות, קלסתר של חרש מתכות מהסרטים.

על אף שהוא אדם נעים מזג ותקשורתי, נוכחותו חזקה ויש זיק של כוחנות גם בחזות שלו וגם בצורת הדיבור. "בידע אין מחשבה ובמחשבה אין ידע", הוא מסביר. "אנשים חושבים הולכים לעשות מדע, ומייצרים ידע, אבל ידע לא יכול לייצר מחשבה".

מלחמת עולם בין ידע למחשבה

יוסי זיסמן מסתייג בנימוס: "אבל בכל זאת, גם כשמתחילים לחשוב לקראת רעיון מקורי, משתמשים בקצת ידע בתור בסיס". ליפשיץ דוחה את הביקורת על הסף ועומד על שלו, חוזר על דבריו הקודמים, והויכוח תם בזאת.

אני יושב לצידו של ליפשיץ ולא פוצה את פי. ראשית כל, אחרי כמה וכמה שנים כסטודנט לפילוסופיה, מידת ההבנה שלי מה הם ידע ומחשבה כבר שואפת לאפס. שנית, אני חושד שהשיחה נוגעת בין השאר לאמנות, וליחס בין היצירה לבין ארגז הכלים שבאמצעותם היא נעשית.

אם להמחיש, ליפשיץ לא רוצה לפרט מהי ה"טכניקה המעורבת" שצוירו מואשמים בה. הוא טוען שהכיתוב הזה הוא בלוף שמתבסס על צורות המריחה שלו את צבעי השמן, ושכלל לא חשוב איך הוא מצייר - רק מה הוא מצייר. כשהוא מראה לי את הפסלים החומים והמוריקים כפי שרק ברונזה יכולה, הוא בכל זאת מנדב את המידע: "זה ברונזה".

התערוכה "בחזרה לעתיד" מחולקת על פני גלריות זימן ואופאל הסמוכות זו לזו. בזימן מוצגות מספר עבודות משנות ה-70, כמה מתוך סדרה העוסקת באיגרוף והיאבקות, וכן פסלי ברונזה מהשנים האחרונות. באופאל יש עשרות ציורים בנושאי "אקטואליה", המבוססים כולם על תצלומים מהעיתונות של השנים האחרונות. הרוב מוצג עכשיו לראשונה.

לא חשוב האיך, רק המה

בכל היצירות שוררת רוח של קדרות תהומית, אלימות וכאב חד. הפיסול מנצל תדמיות מוכרות: צלמי אדם, סדנים של נפחיה, פסל החירות, הפייטה של מיכאלאנג'לו ו-ונוס של בוטיצ'לי. כולל הצדפה שלרגליה, ושערה המתבדר ממש כמו אצל בוטיצ'לי.

מאביס בברונזה

אבל את כל אלה מאביס ליפשיץ בתפזורת של אביזרי ברונזה, זרים לגמרי, אבל מרותכים אליהם לבלי הפרד: משקפי שמש, כפות ידיים זרות, חרקים מגודלים, חבלים, שושנים, רימוני יד, קרני שור, ואולי באופן הבולט מכל לעין – לסתות של שיניים, תמיד פעורות כמו צועקות.

ההאבסה הזאת, הכאוטית במופגן, שאין חוט מקשר בין חלקיה, גורמת למתבונן לחוש מואבס בעצמו. היא עושה זאת תוך מתן ההרגשה שכל אותם דימויים חזותיים מוכרים כל כך נעלמים תחת תפזורת של עצמים, של משמעויות, של פירושים. אנחנו מזהים את ונוס, אלילת היופי, סמל הטוהר, אבל כבר לא את היופי והטוהר. אולי זה הידע שאומר "הנה ונוס", אבל המחשבה (היא שלפשיץ מעלה אותה על נס) לא סובלת את העצמים הבלתי-קשורים המכסים את גופה.

ליפשיץ מוביל אותי לגלריה אופאל ובה "ציורי האקטואליה". כאן יש לא פחות צעקות חשופות-שיניים, אבל אלו הן צעקות תיעודיות: אלו צעקות של מפוני עמונה, של אישה אשר מצאה את משפחתה מתה על חוף עזה, של מתפרעים במהומות, אפילו של קורבנות המלחמה האחרונה בגאורגיה.

רבות מהתמונות מזכירות, לא בכדי, את ההורדה מהצלב: ילדות המורדות מגגות עמונה, מפגין מהגדר בבילעין שנעצר על ידי מג"ב, חייל הלום קרב הנתמך על ידי חברו. האם ליפשיץ רואה בכל אלה משהו מן הקדושה, או האם חבויה בכך אירוניה?

קדושה או אירוניה?

ליפשיץ דווקא טורח להפציר בבאי התערוכה לקחת את הכל בהומור. אני בוהה בציורים, כולם כהים, מדכאים, משיכות המכחול פרועות. באחד מהם אם עטופת-ראש ובתה משתופפות בחוצות רחוב חשוך, מתחת לכנפיה העצומות של ציפור בלהות שחורה בעלת מקור משונן. איך אתה מיישב הומור עם מראות כאלו? ליפשיץ מסביר שב"הומור" הוא איננו מתכוון לבדיחה אלא לספק. צריך להסתכל על הדברים האלו עם מידה של ספק.

הכל אצלי שחור לבן

הציורים הם בעיקר בשחור ולבן, ולא רק בעקבות התצלומים שעליהם הם מבוססים. ליפשיץ מספר: "אריק שרון אמר לי פעם שאני שוכח שלא הכל שחור-לבן. עניתי לו שאצלי כן הכל שחור-לבן". גם כאשר מופיעים צבעים בציורים האלה, אלה בעיקר צבעי יסוד: כחול, אדום, צהוב.

בעידן של רב-תרבותיות, שבו הפשרה היא ערך, והעירבוב הוא ערך - נדמה שליפשיץ בועט ברעיונות האלו ברמה היסודית ביותר. הוא לא מוכן לערבב בין הצבעים. לעיתים קרובות הוא שם אותם על השחור-לבן, אבל מפריד. הוא לא ממזג, לא נותן להם להיפגש בכלל. הוא שונא גוונים.

בתחילה אפשר לתהות מה המסר הפוליטי של התערוכה הזאת. גם הפוליטיקה היא שחור-לבן. לליפשיץ יש דעות פוליטיות, אבל לא באמנות. התערוכה, כך הוא מרגיש, היא א-פוליטית. יש בה את המתנחלים מעמונה, יש בה אסירים פלסטינים כפותים. כאבם של אלו ושל אלו מובע בצלילות רבה, אבל ליפשיץ לא יוצר ויכוח ביניהם. הוא לא מנסה לפשר ולפייס ביניהם. הוא מפריד. אין גוונים.

למעשה, "בחזרה לעתיד" מכנסת את עבודות "האקטואליה" בלית ברירה. כל ציור צוייר בזמן אמת, וליפשיץ מקונן על כך שלא התאפשר לו להציג אותם כל אחד בשעתו, כשהיה "רלוונטי". אני שואל: "אתה באמת רואה את הערך שלהם רק כאקטואליים? לא משהו לעולמי עד אלא משהו חולף, שחיי קצרים? הוא עונה: "כן".

אורי ליפשיץ, בחזרה לעתיד, גלריות זיסמן ואופאל, תל אביב

נפטר הצייר והפסל אורי ליפשיץ

מאת: שני גורקביץ', מערכת וואלה!

יום שבת, 28 במאי 2011, 18:15

האמן, שהיה ידוע בציוריו כמו גם בהתבטאויותיו השערורייתיות, נכנע למחלת הסרטן והוא בן 75. "אבד אחד הציירים החשובים בארץ" אמר דוד טרטקובר

עשה אמנות, לא דקורציה. ליפשיץ (צילום: איתמר כהן)

הפסל והצייר אורי ליפשיץ הלך היום אחר הצהריים (שבת) לעולמו בביתו בנווה צדק בתל אביב כתוצאה ממחלת הסרטן בה לקה. הוא היה בן 75 כשנפטר.

"אבד אחד הציירים החשובים בארץ", אמר חברו של ליפשיץ, המעצב דוד טרטקובר, בשיחה עם וואלה! תרבות. " הוא היה איש עם אינטגרטיבי ויכולות מופלאות של ציור ושל רישום, איש שהיה מחובר להווייה הישראלית כל הזמן. העבודה שלו היתה אינדקס של החיים בארץ - וכך הוא קרא לה גם. הוא עשה את כל זה בכישרון מופלא שבא לידי ביטוי כבר למעלה מ-50 שנים, מאז שעזב את הקיבוץ ועבר לגור בתל אביב. הוא באמת היה מהאמנים המשובחים שחיו כאן בארץ".

"העבודה שלו היתה אינדקס של החיים בארץ". אורי ליפשיץ, "אריק ברמן" (צילום: יח"צ)

גם צייר, גם פרובוקטור. ליפשיץ (במרכז) בימי קפה כסית העליזים (צילום: זאב ליטמן)

ליפשיץ נולד בקיבוץ גבעת השלושה ושירת בצבא בצנחנים. הוא החל לצייר בתחילת שנות ה-60 על אף שמעולם לא למד אמנות באופן פורמלי. הוא צייר בעיקר בסגנון אקספרסיוניסטי ומופשט, אך לעיתים גם הכניס דימויים החדשניים ליצירותיו כמו בסדרת עבודות שבהן צייר על פי צילומים של צלם העיתונות זיו קורן. ליפשיץ לא חשש מעולם לומר את דעתו בנושאים אקטואליים, ובעיקר זכויות אמירותיו מעוררת המחלוקת נגד הומוסקסואלים, נשים ומזרחים.

כמו אמנים רבים, היה גם ליפשיץ אחד מיושבי קפה כסית בתל אביב, ולפני שנה הציג את "פני הספרות", תערוכה של פורטרטים שצייר בו לאורך השנים. ליפשיץ, זוכה פרס דיזנגוף לאמנות, נחשב

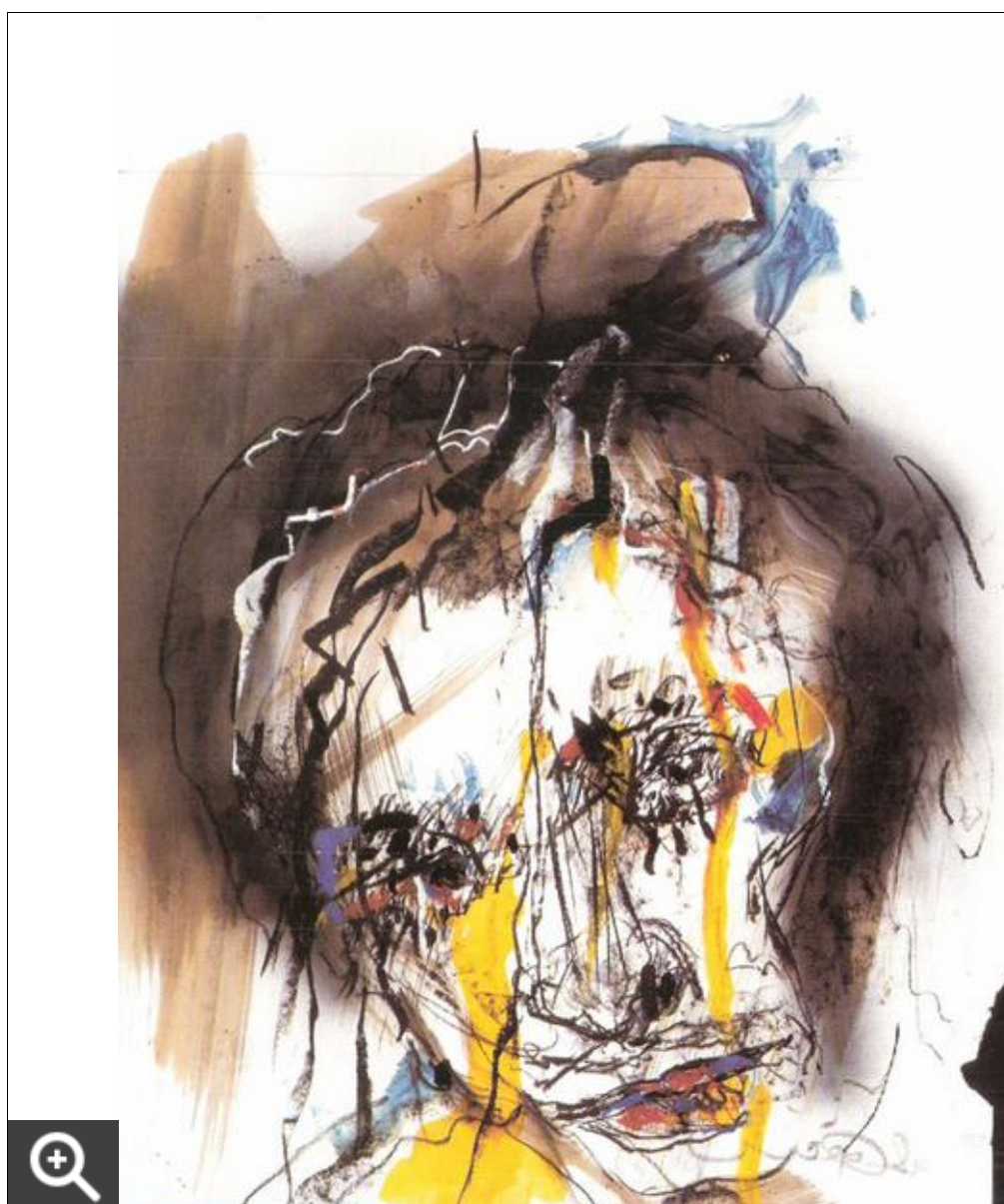
לאמן פורה והרבה להציג בתערוכות בארץ ובעולם. הוא יובא למנוחות מחר ב-16:00 בבית הקברות בקיבוץ גבעת השלושה, בו נולד.

תערוכה חדשה: אורי ליפשיץ מציג את "פני הספרות"

מאת: אריאל קריל, מערכת וואלה!

יום שישי, 11 ביוני 2010, 8:30

עגנון, אלתרמן, סמי מיכאל, מאיר אריאל - כל גדולי הספרות העברית עברו תחת מכחולו של הצייר אורי ליפשיץ. לרגל שבוע הספר הוא מציג אותם ביחד - אבל לערב אחד בלבד. קבלו הצצה

פורטרט של נתן אלתרמן

תמונות נוספות

(צילומים: יח"צ)

לאורך השנים, צייר הצייר אורי ליפשיץ פורטרטים של כמה מהסופרים והמשוררים המשפיעים ביותר בתרבות העברית, בעיקר משום שרובם פשוט ישבו לציודו בקפה כסית בתל אביב. עגנון, אלתרמן, אבות ישורון, סמי מיכאל, מאיר אריאל ורבים אחרים - כולם זכו לטיפול המסור של מכחולו, ועכשיו, לרגל שבוע הספר, הוא החליט לקבץ אותם לראשונה להציגם לקהל הרחב.

"הפנים שציירתי לאורך השנים הן מקריות בהחלט", אומר ליפשיץ. "אין בהן דירוג ערכי. הן לא שום נבחרת, הן פשוט היו בסביבה במשך כמה עשרות שנים. הפנים שציירתי לא מייצגות נבחרים עם והן גם לא נבחרים. הן לא מדד לכלום, חוץ ממד לאקראי ולנסיבות חיים".

<http://www.facebook.com/photo.php?fbid=274561992519&set=a.449697757519.248432.109551402519&type=1>
<http://www.facebook.com/photo.php?fbid=274561992519&set=a.449697757519.248432.109551402519&type=1>

אמנות**אורי ליפשיץ, אמן של שגיאות וספקות****מאת דניאל ראוכוורגר**

הוא הותיר חותם על הציור הישראלי, אך ייזכר גם בהתבטאויותיו הבעייתיות. עם מותו של אורי ליפשיץ, "פועל של הציור" שהתעקש לא להיות בקונסנזוס.

"אתה הולך לצייר, ועומד לפני הבד הלבן, וכל חוסר הידע והיכולת עומדים לפניך. הכל מוכן: אתה רוצה אדם, יש. אתה רוצה פרח, יש. ובית יש. אתה מתחיל לצייר סוס, וחושב מה יותר יפה, סוס או ציור? וסוס יפה יותר, ואדם יפה יותר, ושמש יפה יותר".

במלים אלו נפתחת שיחתו של אורי ליפשיץ עם אדם ברוך ב-1972, שתועדה בקטלוג התערוכה "ציורים ותחריטים מספרד" של האמן בגלריה גורדון בחורף של אותה השנה. בלית ברירה ובקושי גלוי שייך ברוך את אישיותו המורכבת של ליפשיץ, כאמן וכאדם, לזרם "הפיגורציה החדשה". כמו כן ציטט בהקדמתו את גוגול, שכתב בסיפורו "הדיוקן": "סערת נפש לא היא הרגשתו של אמן, כי גם בסערת נפשו נושם האמן שלוה".

כמעט 30 שנים עברו מאז, שנים של סערות, קרבות יום-יומיים בין צייר לקנווס או נייר, ושלשום הכריעה מחלת הסרטן את הפרש ואת סוסו: אורי ליפשיץ מת בן 75. בדרכו האחרונה, אתמול, ליוו אותו רבים יותר משהיו לצדו בשני העשורים האחרונים לחייו. ליפשיץ אמנם יירשם כאחד מאבותיו ומנסחיו של הציור החדש בישראל, הציור המשוחרר שהשאיר מאחור אופקים ישנים והתגבר על המופשט הלירי; אך גם ייזכר בהתבטאויותיו מעוררות המחלוקת על נשים, נכים, מזרחים והומוסקסואלים, שהיו אחד הגורמים להתרחקותו מזרם האמנות המרכזי.

מה-101 לעשר פלוס

"פועל של הציור", כך הגדיר דוד טרטקובר את שכנו וידידו הוותיק. ליפשיץ, שנולד בקיבוץ גבעת השלושה בשנת 1936, לא רכש מעולם השכלה אמנותית פורמלית. לאחר שירותו הצבאי, בסיירת הצנחנים (יחידה 101) לצד אריאל שרון ומאיר הר ציון, החל לצייר. "התחלתי לצייר בשנות ה-60, בן 24, בגבעת השלושה", סיפר בעבר. "ציירתי מה שראיתי - אני מצייר בזכות היכולת של ידי להעביר מה שאני רואה". לאחר שעזב את הקיבוץ, עבר לתל אביב והשתלב בחבורת כסית, שם חבר לשמוליק קראוס ועמוס קינן. בתוך זמן קצר, בגיל 31, ייסד יחד עם רפי לביא, בני אפרת, בוקי שוורץ ואחרים את קבוצת "עשר פלוס" האוונגרדית.

בסוף שנות ה-60 תרם ליפשיץ בדרכו לבחינה מחודשת של הציור. "ליפשיץ הטביע חותם והוכיח פעם נוספת שהציור לא מת, אף שפעמים כה רבות הוספד במשך המאה ה-20", אמר אתמול מארק שפס, מנהלם הקודם של מוזיאון תל אביב לאמנות (1977-1990) ושל מוזיאון לודוויג לאמנות בעיר קלן שבגרמניה (1991-2002). "באותה התקופה, גם בארץ וגם בעולם היתה חזרה לפיגורטיבי. מבחינה זו היו לו כל התכונות להיות אחד המאסטרים של הכיוון הזה: יכולת הרישום שלו, אישיותו המתפרצת, הלא-מתחשבת. היה בו ניגוד מרתק: מצד אחד הוא בלט בקבוצות החברתיות שאליהן השתייך ומצד שני גם תמיד התרחק".

שפס מתקשה למתוח קווי דמיון בין ליפשיץ לאמן ישראלי אחר. לעומת זאת הוא רואה קשר בינו לבין הצייר הבריטי פרנסיס בייקון. הערבוב בין יראת כבוד השמורה למכתבי הקאנון לבין הפיכתם במשך השנים לדמויות דון-קישוטיות אנכרוניסטיות אכן יכול להתאים לזה ולזה.

אנשים מיותרים

לדברי טרטקובר, "כמויות בלתי נתפשות של הדפסים, ציורים, תחריטים ופסלים יצר במשך 50 שנה, שבהן קם בכל בוקר והלך לעבודה. אפילו בזמן מחלתו היה פעיל". מרחק הליכה קצר הפריד בין ביתו בנוה צדק בתל אביב לבניין ברחוב אילת פינת אברבנאל שבו שכן הסטודיו שלו, שאותו חלק עם בן הזקונים שלו, נדב, בן 24. ליפשיץ היה נשוי שלוש פעמים ונולדו לו שבעה ילדים.

במשך השנים הציג שורת תערוכות, שהחלה בגלריה עקד בתל אביב ב-1961 ונמשכה כמעט שלושה עשורים בתערוכות יחיד רבות, בהן בגלריות בינט וגורדון ובביתן הלנה רובינשטיין במוזיאון תל אביב, בביאנלה בסן פאולו ובגלריית וייטצ'אפל בלונדון. כל אלה ביססו את מעמדו כאמן ישראלי בולט.

"אין עוד אמן ישראלי שהיה כה מרכזי במשך זמן כה רב בקרב אמנים, מבקרים וקהל רחב", אומר יאיר גרבוז, לשעבר ראש בית הספר לאמנות המדרשה בבית ברל, על עמיתו. "אך מאז הצלחתו בשנות ה-60 וה-70 קרו דברים, אם בכוונתו ואם לא, שהדירו אותו משדה האמנות בארץ. היה זמן שוויתר על ההכרה שלה זכה וזילזל בה או נמנע ממנה, ומאוחר יותר, כשרצה לחזור לאותו המיקום המרכזי, יכול להיות שלא בדיוק הצליח".

בשנת 1985 זכה ליפשיץ בפרס דיזנגוף לאמנות, ותערוכה רחבת היקף של עבודות גרפיות שלו, "תחריטים וליתוגרפיות 1963-1985", הוצגה בגלריה גורדון ולוותה בספר מקיף בעריכתו של ישעיהו יריב, בעליה של הגלריה. "ברוב חיפושי אחר נוסחאות, אני מוצא את עצמי מחפש גם לאורי ליפשיץ איזו מגירה, מישהו מקביל, כאמן, כאדם. אני לא מוצא. אני לא מבין מאין הוא יוצא, לא רואה לאן הוא הולך", כתב יריב בספר התערוכה. "מי שמכיר את אורי ליפשיץ יודע שלאיש הזה אין כל מושג, או עניין, בדבר הנקרא 'תדמית', שלו בעיני העולם, או שלו בעיני עצמו. לבסוף אתה מבין, שאורי מדבר כמו שהוא מצייר. בלתי צפוי. אותה מקוריות, אותה עוצמה, אותם קווים בסרגל ואותן מחיקות. אותו הומור שהוא גם רצינות, ואותה רצינות, שהיא בעצם הומור. אותה מעורבות ואותו ניכור. מיוחד מהמוות אבל לא מיוחד מהחיים".

יריב חדל לעבוד עם ליפשיץ באותה השנה. כיום הוא מסרב להוסיף על דבריו מן העבר. נעמי גבעון, מבעלי גלריה גבעון (שעמה עבד ליפשיץ בשנות ה-70), סבורה כי עניין התמוססות הקריירה שלו טמון באופיו ובאופי של שדה האמנות המקומי. "ככה זה במקום קטן, כשמישהו לא מוצא חן בעיני מישהו אחר", היא מסבירה. "לא הפרידו בין ההתבטאויות שלו לבין עבודתו כאמן, דבר שעשה לו עוול. ליפשיץ היה וירטואוז, ואי אפשר לקחת לו את זה. הוא היה מהפכן, עבד בציור על רקע שחור - ההיפך מ'אופקים חדשים' שעבדו על לבן. בשבילו לבן היה צבע לציור, כלי".

עם ההתבטאויות שלו, ראוי להזכיר, נמנו למשל המלצות להניח ל"אנשים מיותרים" - זקנים, חלשים, נכים, מובטלים - לגווע ברעב; אמירות מיזוגניות, הומופוביות וגזעניות; ודעות כמו "אם במשך האינתיפאדה נהרגו במשך שמונה שנים 3,000 ערבים, אז אם היו הורגים 500 מיד בהתחלה - היא לא היתה ממשיכה".

ביקורות רבות פסלו את עבודותיו של ליפשיץ ב-15 השנים האחרונות. באופן חריג, הוא הפסיק להציג בגלריות מבוססות או מוזיאונים, התרחק מהמרכז אך נמנע מלהשתייך לשוליים. "מנייריזם" או "גימיק", אלו היו הכינויים העיקריים לתערוכותיו המעטות בתקופה הזאת. "קוראים לזה יד קלה, עם ביטוי, ויכול להיות שזה התפרש כמנייריזם. אבל בכל זאת, אם מסתכלים על סדרת הסכיזופרנים למשל, זו לא מניירה, זה אמיתי", אומרת גבעון.

עד שנותיו האחרונות המשיך ליפשיץ למרוד בתגיות. בתערוכה שאצר בנו כלב במוזיאון תל אביב ב-2009, "קבוצת עשר פלוס: מיתוס ומציאות", לא רצה להשתתף. "אורי אמר שיש לו התנגדות להיסטוריה, ובפרט לזו הישראלית. בשיחה שלפני התערוכה ביקש ממני לפטור אותו מהשתתפותו בתערוכה. כיבדתי את בקשתו ולא הצגתי את עבודתו, אך הוא הגיע לפתיחה להפתעתי", נזכר כלב אתמול.

על אף סיפורים דומים מעברו של ליפשיץ, הכרוכים בוויכוחים על כבוד או מיתוג, הוא בכל זאת נמנה עם בכירי האמנים בישראל, בעייתיים ככל שיהיו אישיותו, התפתחותו כאמן והישגיו. שמו, עבודתו העיקשת וגסות רוחו יצטרפו למכלול הזיכרון שיותיר.

"בהשוואה לעבודות הגדולים אראה עצמי תמיד כקטן וחסר", אמר ליפשיץ באותה שיחת עבר עם אדם ברוך. "אעסוק ברישום משום הפחד מפני הצורך להשלים יצירת מופת בשמן. וכל ירושתי החומרית - צואתי. ואם אוריש, הרי זה משום נדיבותם של אלה שקנו את שגיאותיי, ואם רבות הן הרי שגיאות הן. ועבודותיי הטובות יישארו במרתפים, והלוא הן אלה שנעשו מתוך ספקות אין קץ".